

ARVO TERING

50

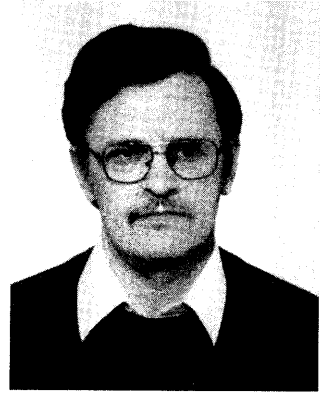
Ei ole teada, kas kuulutasid mingidki märgid 6. aprillil 1949. aastal Suure-Jaanis tõsise teadusemehe sündi, kuid juba koolinooruki eas oli Arvol selge, et teadmised on suurim väärtus ja nende kogumine võib olla elu mõtteks ning selleks tuleb tugevalt tööle rakendada oma tahe ja vaim. Nüüdseks on Arvo Tering möödunud esimesest verstapostist, mille juures tahetakse tavaliselt vaadata tagasi käidud teele ning teeline ise teab juba üsna selgelt, milline tema ees seisvatel on tema soovide ja tegude tee tulevikuks.

Kui Arvo 1972. aastal raamatukogus tööle asus, oli tal ajaloolase diplom veel saamata, selleks tuli teadusliku kommunismi ja parteiajaloo teaduslikkus vajaliku kindluse ja vääramatult ühese mõistmisega siiski omandada. Diplom tuli, olulisem oli aga kultuurivaramus töötamiseks, et Arvo tundis end kindlalt tõsiajaloo, ja mis peaasi, hingelt ja südamest uuriva ajaloolasena, kellele on ajaloodokument püha. Raamatukogus oli töö käsikirjaarhiividega alles algusjärgus, pikka aega nooremaks kaunistatud *alma mater*'i arhiiviallikad olid veel läbi töötamata. Siit saigi alguse pühendumus, mis tänaseks on andnud seitse iseseisvat teadusväljaannet ning üle 40 uurimusliku artikli. Spetsialistina 17.–18. sajandi tekstide publitseerimise alal on Arvo Teringul esitada kolm tööd: *Tartu Ülikooli (Academia Gustaviana) senati protokollid I 1632–1634* (1978) ja *II 1637–1644* (1994) ning rootsiaegse Tartu ülikooli matrikliraamatu laiendatud publikatsioonina teatmeteos *Album Academicum ... 1632–1710* (1984). Need on saanud teadlaste kõrge hinnangu osaliseks ja tekitanud ühtlasi sügavat imestust, sest oma töömahukuse tõttu peetakse selliseid tulemusi võimalikuks üksnes terve suure kollektiivi tööna.

Tartu ülikooli ja ülikooli raamatukogu vanema perioodi allikate uurimine on aastate jooksul avardunud ja Arvo on kasvanud Euroopa varase uusaja akadeemilise ajaloo alal tubliks asjatundjaks. Laiemalt nähtavamaks on tema uurimissuund saanud vastavate näituste koostamisega, milline töö on jäädvustunud neljas uurimuslikus näitusekataloogis, näit. *Descartes ja tema ideede jõudmine Baltimaale 17. saj. ja 18. saj. algul* (1996).

Arvole ja tema töödele on jagatud tunnustust mitmetel konkurssidel ja seda kodust kaugemalgi. Teda on haaratud vastavatesse ekspertgruppidesse, teda kutsutakse esinema konverentsidele ja seminaridele või soovitakse kaastööd erialaväljaannetes ka Saksamaal, Soomes, Rootsis, Poolas jm. Põhjaliku allikatundmise, üldistava haarde ning detailse probleemikäsitlusega on tal õnnestunud luua oma publikatsioonidega nii uurimisbaase teistele kui ka esitada ise senitundmata fakte. Äratades ellu väärtuslikku minevikust, on ta oma töödega otsekui oma maa hea saadik.

On ilmselge, et selle kõigeni jõudjal peab olema raudne tahe, süsteemi- ja režiimikindlus. Aga midagi inimlikku ja argielugi pole Arvole ka võõras. Ta on hakkaja tehnikahuviline, suur loodusesõber ja rännumees, kindlasti nõudlik, kuid õiglane ja hea perekonnapea. See kõik on olnud talle samuti väga tähtis ja kõrvalseisja ei saagi kaaluda, mis on olnud see kõige tähtsam.

Kolleegid elavad kaasa Arvo suurele soovile näha paari aasta pärast teatmeteosena kaante vahel viimasel kümmekonnal aastal käsilolevat suurtööd *Eesti-, Liivi- ja Kuramaalt pärit üliõpilaste matrikkel 1561–1800*. Edasistes plaanides on rootsiaegse Tartu ülikooli senati protokollide publitseerimise jätkamine ja palju muudki, mille kordasaatmiseks soovime jaksu ja edu. Tahaksime loota, et Sa oma eneseteostuses ei jäta viimast sõna ajaloo-kandidaadi akadeemilisele kraadile, mida omad 1987. aastast. Üht oskaks siiski tahta Arvult senisest paremini — tunneta hoolsamini ennastsalgavuse piire töösse pühendumisel, et ei tuleks maksta lõivu oma tervisele.

Mare Rand

ENE KAART

50

Ene Kaart, neiuna Lomp, on sündinud 17. aprillil 1949. a. Tartumaal. Kooliaastad möödusid Tartus, 1967. a. lõpetas ta I keskkooli. Töö kõrvalt õppides omandas ta Tartu Riikliku Ülikooli kaugõppeosakonnas eesti filoloogiaeriala. Diplom on aastast 1979.

Ülikooli raamatukogus töötab Ene alates 1970. aastast, algul köitekojas, 1971. aastast hoiuosakonnas raamatukoguhoidjana.

Ene on väga aktiivse eluviisiga, alati liikvel, teda jätkub kõikjale — kolleegidki kadestavad tema pulbitsevat energiat. Olles sinasõber spordiga, on ta liikumissõprade klubi liige, käib võimlemas ja ujumas, harrastab rahvantsu. Suure loodusesõbrana võtab ta osa Looduskaitse Seltsi tegevusest.

Ene on hoolitsev ema oma kahele, praeguseks juba täiskasvanud pojale.

Kulla Jentson

LEA TRIKKANT

70

8. mail 1929 Viljandis Mältonite perre sündinud Lea kohta ei osanud ilmselt ei Lea ega keegi teine arvata, et temast pärast Tartu Riikliku Ülikooli õigusteaduskonna lõpetamist 1953. a. ei saa mitte jurist, vaid hoopis bibliograaf. Võime tõesti tänulikud olla asjaolule, et nõukogude plaanimajanduses aeg-ajalt ilmnenud ettearvamatute asjaolude tõttu just nimelt sel aastal polnud riigil kõiki koolitatud juriste nn. erialasele tööle võimalik suunata.

Töö Tartu Ülikooli Raamatukogus haaras Lea nii tõsiselt, et ta asus uuesti õppima ja 1962. aastal sai temast diplomeeritud raamatukoguhoidja-bibliograaf.